siger ikke simpelthen: „Tyv er Tyv, hvorledes han end er paaklædt," men vi burde sige saa.

En Morder, som i Hidsighed har dræbt et Menneske, føler vi Afsky for, men den Morder, som har dræbt tommevis og aarevis fattige Børn, der er tvungne at trælle med et overanstrængende og usundt Arbejde i hans Fabriker, og som drives ind i Tæring og en tidlig Død, for at han kan stikke nogle Tusinder mere i sin Lomme om Aaret, — han gaar mellem os som en respektabel Mand, som en betroet Medborger. En Morder er han, værre end den anden, fordi hans Mord begaas med fuld Bevidsthed og koldt Blod og for lumpen Fortjenestes Skyld.

Den samme Opfattelse, som vi viser i vor Dom Mand og Mand imellem, eftersom han er fattig eller rig, den samme Forskel viser vi ogsaa i mange Spørgsmaal mellem Kvinde og Mand. Den samme Forbrydelse dømmes forskelligt, eftersom det er en Mand eller en Kvinde, der begaar den. Dette gælder især Sædeligheds-Forbrydelser. Om en Mand forfører en Kvinde, og hun faar et uægte Barn, det snakkes der ikke videre om, det puttes til Side, for det er jo en saa almindelig Ting, og Manden agtes lige meget for det og omgaas de samme Selskabskredse; men naar en Kvinde lader sig forføre og sidder igen med Skaden og Skammen i Form af et hjælpeløst lidet Væsen, som hun nu skal forsørge og bære Byrden af, ja, da skyr alle hende, og hun drager omkring, ydmyget for Livet. Naar en Mand rangler paa offenlige Huse, — ja, saa kan man vide om det, men man tier stille, thi Herregud, det er nu en Gang en ung Mand; men om en ung Kvinde styrter sig ind i denne Fordærvelse og giver sig sligt et Hus i Vold, — hun er prisgivet til alles Foragt, til at behandles som et Udskud hele sit Liv, henvist til Samfundets raaeste og laveste Bærme som sit eneste Selskab.

Hvorfor gør vi dette? hvorfor holder vi én Maalestok for Manden og en anden for Kvinden, naar Synden er den samme? Hvorfor stempler vi hende som Skøge, men han, som forførte hende, gaar nok saa stolt gennem Verden uden noget sligt Tilnavn? Er ikke Kravet om Selvbeherskelse og Sædelighed givet til Manden lige saa vel som til Kvinden? hvoraf da Forskellen i vor Dom? Jo, den kommer simpelt hen af, at Kvinden har været holdt nede gennem Slægtled, betragtet som Mandens Ting; den kommer af, at hun paa den ene Side er blevet trukket frem paa en iøjnefaldende Plads, og dyrket som et lidet Afgudsbillede, omgivet med Buk og Skrab og Komplimenter og Festtaler, betragtet som en Sukkertøjsfigur paa Toppen af en Kransekage, men dog ikke agtes værdig til samme borgerlige Rettigheder som Manden, dog ikke har Stemmeret, dog ikke faar samme Betaling som Manden for samme Arbejde, dog ikke har fuld Ret til sin Fortjeneste, naar hun er gift, skønt hun slæber og slider fra Morgen til Aften. Den, som ikke har fulde, jævne borgerlige Rettigheder med Manden, den, som for Loven staar under baade Neger og Indianer, betragtet halvt som en Ting eller Vare, kan ikke vente i Folkemeningen at faa samme Bedømmelse som den frie Mand. Saa længe vi begaar og holder oppe denne blodige Uretfærdighed mod en Halvdel af Menneskeheden, mod vore Mødre og Hustruer og Døtre, saa længe holder vi ogsaa oppe Forskellen i Dommen over Mand og Kvinde. Vor Tid er særlig vaagnet i denne Retning. Dette Spørgsmaal om, hvor slappende og demoraliserende det virker paa et Samfund, ikke at dømme Manden lige saa strengt som Kvinden, naar Forsyndelsen er den samme, har vakt Digternes Opmærksomhed, og Bjørnson i Særdeleshed har offret denne Sag nogle af sine betydeligste Arbejder: „En Handske" og „Det flager". Det er kanske Frugterne af dette hans Arbejde, som nu viser sig i, at der i Kristiania har dannet sig en Sædelighedsforening for Mænd, hvor unge Mænd forpligter sig til selv at leve et hæderligt, rent Liv og faa sine Kammerater til det, samt gøre sit for at rejse Kvinden op af al Vanære. Jeg er sjælden bleven saa glad som ved dette Bud fra et vaagnende moralsk Liv i Kristendommens Aand hjemme; jeg vilde ønske, at en saadan Forening ogsaa skulde være mulig mellem os her i Minneapolis."

Oktober.

Som Erstatning for den regnfulde og ustadige Sommer fik vi et Efteraar saa varmt og mildt, en Eftersommer saa skøn, at vi slet ikke kunde tænke os, Vinteren nærmede sig.

I Skoven stod Træerne endnu med Løv, grønt og gult og skinnende rødt, og i Solstraalernes Spil straalede det som det pureste Guld; medens hen over Vej og Sti den flyvende Sommer hang sit lette Væv lig Elverpigeslør i Maaneglans, det hang der endnu, naar Sol stod op, og Dugdraaberne sitrede i Slørets Masker som Millioner Perler og Diamanter i de vidunderligste Farvebrydninger.

Men gennem Træernes Kroner gaar et sagte Pust, der lyder som et klagende Suk. Det er Skovens Aand, der vemodig nyder al denne Herlighed endnu en Gang, før November kommer med sine barske Storme og ødelægger al Skovens Farvepragt det sidste Glimt af den bortdragende Sommer.

Og derfor hviler der Vemod over vore Skove, over vor danske Natur i Oktober. Den store Pan fælder Taarer ved Afskeden, det hvisker hemmelighedsfuldt i Buske og i Træer, det er, som var Skoven befolket med usynlige Væsner.

Og vi gaar omkring til alle de Steder, der er blevne os kære, vi fordyber os i denne Skov, som vi elsker saa højt, den saa jo vor unge vaarlige Elskov, var Vidne til vor sommerfrodige Lykke, og nu i Høst ser de samme Træer os vanke alene omkring og lytte til de faldende Blades monotone Sang. Gule og tunge falder de, et for et, og med hvert eneste falder et Haab til Jorden, et sidste bristende Haab.

Den varme Efteraarssol sender sine Straalebundter hen over de dryssende Træer og spreder Glans over Alnaturen, men vi ved saa godt, at det maaske er allersidste Gang, vi ser et Glimt af Sommeren, vi aner, det er den sidste opblussende Livsgnist, og Vemoden fylder vort Hjerte, Skovens klagende Suk giver Genlyd i vort Bryst.

Vera.

Verdenskvindeforeningen

i Paris, hvoraf Hr. Folketingsmand Bajer er *Æresmedlem*, har tilsendt ham skriftligt Mandat til at repræsensere denne Forening paa Fredskongressen i Rom og beder ham udtale:

„Union Universelle des Femmes, der fuldtud slutter sig til Fredsvennernes Grundsætninger, ønsker, at alle Kvindeforeninger maa blive Arnesteder for Agitationen for en almindelig Verdensfred."

Den kvindelige Verdensudstilling.

Kvinderne foretager store Forberedelser til deres Udstilling i Chikago 1892, og den lader til at blive af stor Betydning. I Staten Illinois sidder 8 Kvinder i den offenlige Kommission, og der er bevilget 80,000 Dollars alene til den kvindelige Afdeling. I næsten alle Kommissioner sidder der Kvinder. Fru Potter Palmer er rejst hele Evropa rundt for at vinde Tilslutning hos Kvinder.

Vinteren kommer.

Hvem husker ikke den store Bespisning i Fjor Vinter i Smedegade 12, hvor den lille Frimenighed gjorde sin Kirke til Spisehus. Under Bøn og Salmesang styrkede de Trosfæller og dem, der fandt Trøst og Glæde i deres Maade at dyrke det helligste paa; men naar Sindene var blevne varme i Kærlighed til det, der for dem var helligt og skønt, saa gav Kærligheden sig Udslag i — ikke at prædike for de sultne Mennesker — men i at lukke deres Kirkedør op og bænke de Nødlidende i den varme Stue med den dampende varme Grød eller Mælk og Brød foran sig.

Lad Spotteren le ad de naive Mennesker, der synger Salmer og beder lange Bønner, men lad os støtte disse samme Menneskevenner til at blive i Stand til ogsaa i Vinter at bespise Tusinder. Lidt af Sindenes Bitterhed, lidt af den gruelig nagende Hunger er vi da med til at sætte ud af Verden.

Hver, der vil give sin Skærv, bedes om at læse omstaaende Avertissement, der giver Oplysning om, hvov Bidrag modtages.

Kvindelig Fremskridtsforenings

Møde i Mandags var livligt og vel besøgt. Hr. Folketingsmand Bing indledede Diskussionen om det af C. Hage, Bing og Trier indbragte Forslag i Folketinget angaaende Forandringer i Kommunalbestyrelsen. Skulde Kommunen have Lov til at forhøje Skatterne, vilde vi ogsaa have noget for det, og forlangte derfor en Udvidelse af Valgretten, for at Repræsentationen kunde blive et sandere Udtryk for det brede Lag. At de skatteydende Kvinder derfor ogsaa var sat frem som ganske naturlig berettigede Vælgere, var et saa beskedent Forlangende, at det næppe vilde vække noget fornuftigt Menneskes Modstand. Hr. Bing gav i sit interessante Foredrag værdifulde Oplysninger om selve Kommunens Indretning og Ordning.